

Keti Kesidi
MEDENA

Edicija
KETI KESIDI

Zdravo!

Da li ste ikada poželili da postanete neko drugi, da budete popularni, samouvereni, kul? Džindžer čini upravo to... ili možda ipak ne čini? Kada joj se dopadne čudni dečak sa filmom šušom uskog oboda koji svira saksofon, Džindžer će se naći pred dilemom, zato što njena najbolja prijateljica Šenon ne odobrava njen izbor. Dodajte tom zamešateljstvu tihu, pametnu Emili i imaćete utisak da se sve menja i da bi Džindžer uskoro mogla ponovo da se nađe po strani...

Medena je knjiga o strahu, prijateljstvu i zaljublivanju u pogrešnog. Džindžer mora da nauči da veruje u sebe pre nego što bude u stanju da razluči ko su joj prave prijateljice. Hoće li nastaviti da se druži sa sračunatom i kul Šenon, ili će rizikovati i slediti svoje srce? Ali, to vam neću reći već sad na početku. Ipak, jedno je sigurno: ova priča će vas naterati da se zamislite.

Prava prijateljica je zabavna, odana, obzirna, ljubazna, pažljiva i ne traži od vas da se promenite. Čuvajte svoje drugare, čak i kada su čudni i mnogo drugačiji od ostalih, čak i one koji nisu naročito popularni! I nemojte zaboraviti da se na kraju može pokazati da je pogrešan dečko ipak onaj pravi...

Nadam se da ćete uživati u ovoj knjizi!

Sve najbolje,

Keti Kesidi

xxx

cathycassidy.com

Knjige Ketii Kesidi

DIZI
NAPLAVLJENO DRVO
INDIGO PLAVA
SKARLET
SRCE OD SLADOLEDA
SREĆNA ZVEZDA

Keti Kesidi

medend

Leo commerce, 2009

Naziv originala:
GingerSnaps – Cathy Cassidy

Naziv knjige:
MEDENA – KETI KESIDI

Copyright © Keti Kesidi, 2008

Copyright © 2009. za Srbiju Leo commerce, Beograd

Sva prava zadržana. Nijedan deo ovog izdanja se ne sme reprodukovati, skladištiti u povratnom sistemu, ili prenositi, u bilo kom obliku, ili bilo kojim sredstvima, elektronskim, mehaničkim, fotokopirnim i sličnim, bez prethodne dozvole izdavača i vlasnika autorskih prava.

Urednik:

Nenad Perišić

Prevod:

Mirjana Živković

Lektura i korektura:

Jelena Dimitrijević

Prelom i korice:

Pintor Project

Za izdavača:

Nenad i Slađana Perišić

Izdavač:

ID Leo commerce, Beograd

Plasman:

ID Leo commerce, Beograd

Mihajla Bandura 36

011/375-2625

011/375-2626

011/375-2627

063/507-334

E-mail:

nesaperisic@gmail.com

info@leo.rs

www.leo.rs

Štampa:

Tercija – Bor

Tiraž:

1000

ISBN 978-86-7950-081-6

Zahvaljujem . . .

Puno zagrljaja dugujem Lijamu, Kalumu i Kejtin za ljubav, smeh i beskrajnu podršku koju mi pružaju, kao i mami, Džoani, Endiju, Lori i svim ostalim članovima moje divne porodice. Hvala Šini, Heleni, Fioni, Meri-Džejn i svim ostalim brižnim prijateljima, kako oni- ma blizu, tako i onima daleko; Martinu na ažuriranju, Timu na pomoći oko veb sajta i Džonu što vozi kombi.

Hvala Magi, koja je prva pročitala knjigu i imala fantastične komentare i što me je ubedila da se u tome krije neka priča... I mojoj novoj urednici Amandi, koja mi je pomogla da je otkrijem! Takođe hvala Adeli, Frančeski, Sofiji, Sari, Kirsten, Emili, Ali, Sari, Dženi i celokupnom kul timu *Pafina*, i kao i uvek, najboljem agentu koji je ikada postojao – Darli i njenim anđelima. Hvala za nadahnuće nekadašnjim klincima iz Koventrija koji su davno radili na časopisu *Džordž*, i ekipi iz osnovne *Dal-ri*, koja je ne tako davno radila na pravom *S'kulu*... I, razume se, Donaldu što je svirao saksofon!

Na kraju, iako mi oni sasvim sigurno nisu na poslednjem mestu, hvala mojim čitaocima... Vaši i-mejlovi, pisma i slike uvek su mi dovoljna naknada za sav mukotrpan posao. Nastavite da čitate, smešite se... i sledite svoje snove!

*Za tatu
(zauvek)*

Džindžer Braun... Zvuči kao naziv boje iz kakve palete, a ne kao ime. Ima prizvuk šale, asocira na novu nijansu farbe za kosu, ili na neki od onih lepljivih kolača koje zapravo niko ne voli.¹ Koji roditelji bi svom detetu dali takvo ime? Moji, očigledno.

Nisu nameravali da mi unište život. Mislili su da su domišljati, kul i originalni kada su nadahnuće za ime potražili na polici sa začinima, preturajući po teglicama sa neobičnim nazivima na nalepnicama i još neobičnijim sastojcima. Ozbiljno, da tata nije bio fanatik kada je kari u pitanju, to se možda nikada ne bi dogodilo.

Starijoj sestri dali su ime Kasija, po kori nekakvog aromatičnog drveta koja se stavlja u piletinu spremljenu na indijski način, a meni... e pa, meni su dali ime Džindžer. Da nemam kosu boje nastrugane šargarepe, možda bih i mogla da im oprostim... a možda i ne bih.

¹ Džindžer (engl. *ginger*) znači đumbir, a englesko prezime Braun takođe znači i braon, zbog čega se Džindžer žali da joj ime zvuči kao naziv iz palete boja. Đumbir je takođe sastojak medenjaka neobičnog ukusa koje pominje (engl. *gingersnaps*) (prim. prev.)

S tim imenom nisam imala nikakve šanse.

* * *

To mi je postalo jasno već prvog dana osnovne škole, kada sam rekla učiteljici kako se zovem i videla kako joj se usta posprdno trzaju. Još je gore bilo sa decom. Ona se nisu samo smejujila, ona su se otvoreno smejala. Dečaci su me vukli za pletenice i pitali zašto su mi roditelji dali ime po boji kose, dok su me devojčice zapitkivale da li ja to umišljam da sam jedna od „spajsica“. Baš smešno, zar ne?

Posle prvog dana škole rekla sam mami i tati da želim drugo ime, da želim da se zovem Keri, Ema ili Sofi, a oni su se samo nasmejali i rekli mi da se ne glupiram. Dobro je razlikovati se, rekoše oni, a Džindžer je baš lepo ime. Jedinstveno, upadljivo, nezaboravno.

I jeste, ne sporim.

Nikada nisam znala kako da reagujem na šale i zadirivanja. „Neka ti to ne smeta“, govorila mi je Kas. „Nasmej se ili ne obraćaj pažnju.“

Njoj je bilo lako to da kaže. Tada je već bila u višim razredima, bila je kul i samouverena i uvek okružena prijateljicama. I ona je imala crvenkastosmeđu kosu, ali njoj nikada nisu nadevali pogrдна imena.

Došla sam do zaključka da ću najlakše izbeći da me zadirkuju ako budem ćutala, išla pognute glave i pretvarala se da mi je svejedno.

„Veoma je tiha“, rekla je gospođa Kasim mojim roditeljima na početku šestog razreda. „Divna devojčica,

ali se ne druži baš mnogo s ostalima. Sasvim je različita od Kasije.“

Pretpostavljam da bi trebalo da budem zahvalna gospođi Kasim što im nije kazala i ostalo. Da me nikada ne biraju za ekipne sportove, da nikada nisam imala partnera za projekte, da me nijedna devojčica nikada nije pozvala da prespavam kod nje, na žurku ili u bioskop. Bila sam autsajderka, gubitnica. Trudila sam se da budem nevidljiva, ručavala sama u školskoj trpezariji, uzimala repete pite od jabuka kako bih imala šta da radim, čime da ispunim vreme i prazninu u sebi, to mesto na kome je boravila samoća.

„Jeste li je videli?“, čula sam kako Čelsi Martin jednom prilikom pita svoje drugarice. „Strašnooo je debela! Videla sam da je pojela dve kesice grickalica za vreme odmora i uzela je repete krompirića za ručak. Odvratno!“

Ja sam samo sedela i osmehivala se i pretvarala se da je nisam čula, a kada je Čelsi otišla, pojela sam *tviks* koji sam čuvala za kasnije, ni ne osetivši kakvog je ukusa.

Mislila sam da će se to nastaviti u nedogled.

Mama i tata su u to vreme već postali nestrpljivi, stalno su me pitali da li želim da pozovem neku drugaricu na čaj ili da pohađam časove plesa kao Kas, ili da se učlanim u plivački klub. „Bilo bi zabavno“, nagovarala me je mama. „Stekla bi gomilu prijateljica, a i bila bi u formi...“

Eto kako sam saznala da i *oni* misle da sam debela i da sam gubitnik. Nisam bila kćerka kakvu su želeli.

Nisam bila od onih devojčica koje su u stanju da čak i ime Džindžer učine ljupkim i duhovitim.

Pred moj jedanaesti rođendan, mama i tata su me pitali da li želim da mi prirede zabavu. Odbila sam, rekavši da sam isuviše stara za takve stvari.

„Nikada nećeš biti isuviše stara da bi se zabavljala“, rekao je tada tata i pogledao me... Zabrinuto? Razočarano? „Nikada ti ne dolaze prijateljice. Šta kažeš na bioskop ili klizanje? Za to valjda nisi prestara?“

Ponekad pristanete na nešto iako znate da je unapred osuđeno na propast. „Šta ako niko ne dođe?“, gotovo nečujno sam pitala Kas, ali se ona samo nasmejala.

„Naravno da će doći“, rekla je.

I tako smo isplanirali popodne na klizalištu. Svi troškovi provoda na ledu bili su plaćeni i bilo je predviđeno da posle klizanja odemo na hamburger i krompiriće u kafić koji je gledao na klizalište. Mama je za kasnije napravila trospratnu čokoladnu tortu sa jedanaest svećica. Bila sam uzbuđena i protiv svoje volje. Kas mi je dozvolila da stavim malo njene svetlucave senke za oči. Na sebi sam imala novu ružičastu mini haljinu sa pop-art cvetovima i nove farmerice. Mislila sam da dobro izgledam.

Dogovor je bio da se nađemo u dva sata ispred klizališta. Emili Kroft i Meg Volters stigle su tačno na vreme. Njih dve su bile najbolje prijateljice, ludovale su za kompjuterima, bile su ozbiljne i ponekad su mi dozvoljavale da gluvarim s njima za vreme odmora. „Ko još dolazi?“, pitale su.

„Oh, sve devojčice“, odvratih, iako je već počeo da me izjeda crv sumnje. „Čelsi, Džena, Karli i Fej... sve.“

Pozvala sam sve devojčice iz razreda jer mi je Kas rekla da na klizalištu ima dovoljno mesta i da je to prilika da bolje upoznam i one sa kojima se mnogo ne družim. Želela sam da budem jedna od onih devojčica koje pozivaju gomilu dece na žurku. Nisam želela da je izneverim. Sve sam pozvala i većina je rekla da će doći.

Pa gde su onda? Tata je u pola tri po stoti put pogledao na sat i rekao da su ostali verovatno pogrešno čuli kada treba da dođu. „Kas, ti uvedi Džindžer i devojke“, odlučio je na kraju. „Mama i ja ćemo još malo sačekati ostale. Možda su mislili da treba da dođu u tri?“

Emili Kroft je izvadila presavijenu pozivnicu iz džepa i pogledala. „Piše u dva“, reče ona, a ja sam je u tom trenutku strašno zamrzela. Zar nije mogla da se pretvara da je došlo do greške, da je odštampano pogrešno vreme ili da je krivac za kašnjenje zastoj u gradu... Bilo šta, bilo šta što bi odagnalo bol koji mi je izjedao utrobu.

Kas je uvela Emili, Meg i mene na klizalište. Imala sam utisak da ću se svakog časa raspasti. Osećala sam peckanje u očima. Predale smo cipele i obule ružne bele čizmice sa oštrim srebrnim klizaljicama i čvrsto ih ušnirale. Zatim smo se nespretno odgegale do klizališta, pomalo se zanoseći, i izašle na led. Bilo je hladno i klizavo, i imala sam utisak da bih svakog časa mogla završiti na zadnjici.

U početku sam se držala ograde, ali Kas to, razume se, nije nameravala da dozvoli. Uхватила me je za ruku i